

RED MOON SYNDROME

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ABYSS เขียน
โพนุฑ ภา
Kiripantasy ภาพ

overgray

REDMOON SYNDROME

ABYSS เอียน โยนา แอป

REDMOON SYNDROME

By ABYSS

Copyright © 2017 ABYSS

All rights reserved

Thai language copyright © 2019 JAMSAI PUBLISHING CO.,LTD

Thai language edition arranged with PEOPLE&STORY

through Eric Yang Agency Inc.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2395-2

ภาพปก Kiripantasy

จัดพิมพ์โดย

สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์ (ในเครือบริษัท แจ่มใส พับลิชชิง จำกัด)

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล everybook2015@gmail.com

เว็บไซต์ www.facebook.com/overgrayyyyy

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 159 บาท

พิมพ์

กระดาษปกนิ่มลายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

คำนำ

REDMOON SYNDROME เป็นผลงานแปลจากภาษาต่างประเทศเรื่องแรกของ โอเวอร์เกรย์ ว่าด้วยเรื่องราวของผู้ชายคนหนึ่งที่ต้องเผชิญกับเหตุการณ์เลวร้าย ในวัยเด็ก ซึ่งฝังรากลึกลงในใจ กลายเป็นความทรงจำสีดำทมิฬที่คอยแต่จะวนเวียน มาทำร้ายเขาซ้ำแล้วซ้ำเล่า ชายหนุ่มผู้โชคร้ายทำได้เพียงอดทนกับมันและภาวนา ให้ตัวเองผ่านพ้นไปด้วยดีในแต่ละวัน เพราะทางเดียวที่จะทำให้เขาหลุดพ้นจาก ความรู้สึกย่ำแย่นี้ได้จริงๆ คงมีเพียงการกำจัดตัวต้นเหตุให้หายไปจากโลกใบนี้ ตลอดกาล

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์โอเวอร์เกรย์

สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย overgrY ได้ที่
www.facebook.com/overgrayyyy

วันนั้นเป็นวันที่อากาศแจ่มใส
แสงแดดอุ่นๆ ทำให้รู้สึกกระหายน้ำ
แล้วผมก็ได้พบความจําขึ้นนั้นจากเขา

1

ส่วนโค้งกลมของดวงจันทร์

ซู
คำคืนที่ฝนตกฟ้าร้อง อาชินลูบแขนของตัวเองไปมาท่ามกลางอากาศ
ที่หนาวเย็นของปลายฤดูใบไม้ร่วง แว่นที่ใส่อยู่ไหลลงมาที่กลางสันจมูก
เขาจึงใช้นิ้วดันมันกลับขึ้นไปให้เข้าที่อีกครั้ง

เขากำลังหยิบเอกสารที่ระเกะระกะอยู่บนโต๊ะดูทีละแผ่น มือค่อยๆ ขยับ
อย่างเชื่องช้า สีหน้าเรียบเฉย แล้วสุดท้ายเขาก็วางมันลงราวกับโยนทิ้ง
โดยมีชายหนุ่มคนหนึ่งกำลังยืนมองเขาด้วยสายตาดิ้นเด่นอยู่ข้างๆ

"เอ่อ คุณระบุอาชินครับ นี่เป็นคดีที่ผมเลือก"

อาชินเงยหน้าขึ้นมองแล้วรับเอกสารที่ถูกยื่นมา แต่แล้วก็ขมวดคิ้ว
เมื่ออ่านเอกสารนั้นจบ

"ชื่อจุซางอิไซมัย"

"ครับ ไซ่ครับ"

"ผมไล่คุณออกไปซะ"

"...ครับ?!"

★

ซาางอิไน่อยู่ในคาเฟ่อย่างตื่นเต้น เพราะยอนฮีเพื่อนสมัยเด็กติดต่อมาว่า

อยากส่งไม้ต่องานพิเศษให้

หลังจากได้รับบาดเจ็บ ซางอิกก็ไม่สามารถเป็นนักกีฬาบาสเกตบอลอาชีพได้อีกต่อไป จึงต้องหางานพิเศษอื่นทำ ส่วนยอนฮึนนั้น ด้วยอาการป่วยของพ่อทำให้เธอต้องกลับไปอเมริกา งานพิเศษที่เธอทำอยู่จึงว่างลง เธอจึงติดต่อมาหาซางอิก เพื่อนสนิทที่กำลังหางานทำ ซึ่งซางอิกก็ไม่อยากพลาดโอกาสนี้

"แหม แต่งตัวมาซะหล่อเลยนะ"

"ແങລີ กีบอกว่าวันนี้อาจได้สัมภาษณ์ เลยต้องแต่งตัวให้ดูเรียบร้อย สะอาดสะอ้านหน่อย"

"ทีบอกว่สัมภาษณ์ จริงๆ ก็คือให้ทำงานเลยแหละ ตอนนั้นฉันก็เจอแบบนี้"

ยอนฮึนส่งกระดาษ A4 ที่ระบุข้อมูลเกี่ยวกับงานที่ตัวเองทำในช่วงที่ผ่านมา มันทั้งละเอียดและเป็นระเบียบ ยอนฮึนต้องทำอะไรอะยะอะยะ ถ้าเปลี่ยนคนทำกะทันหันแบบนี้ น่าจะยุ่งวุ่นวายพอสมควร

ซางอิกดื่มกาแฟพลางอ่านรายละเอียดในกระดาษนั้น

"ชื่อ 'รยูอาชิน' นายอาจจะรู้จัก เขาเป็นนักสืบเอกชน เป็นเจ้าของ 'สำนักงานนักสืบทงเน' ที่อยู่ถัดไปอีกบล็อกทางนั้น"

"ในประเทศเราอาชีพนักสืบยังไม่ถูกกฎหมายไม่ใช่เหรอ"

"ไอ้ย ช้ามๆ เรื่องนั้นไปเถอะน่า รู้มั้ยว่าเขาเก่งขนาดไหน เขาเป็นที่ปรึกษาให้ตำรวจด้วยนะ"

"มีใบอนุญาตมั้ย"

"จุซางอิก อยากจะทำจริงมั้ยเนี่ย"

"อยากสิ"

"งั้นก็หุบปาก"

ซางอิกพยักหน้าพลางหัวเราะเบาๆ จากที่เขารู้ ยอนฮึนไม่ได้เปลี่ยนงานพิเศษมากว่าสามปีแล้ว ทำยาวนานขนาดนี้ คนที่ชื่อรยูอาชินก็น่าจะเป็นคนที่น่าเชื่อถือได้อยู่

จากคำอธิบายของยอนฮึน ว่าที่นายจ้างของเขาเป็นคนดีมาก ทำงาน

นักสืบมาตั้งแต่เรียนจบ และเป็นทีปรีชาให้ตำรวจมาหลายสิบคดี นอกจากนั้นอัตราการคลี่คลายคดีเล็กๆ ก็แทบจะร้อยเปอร์เซ็นต์ มีนักสืบหลายคนที่รับงานแล้วแต่ทำไม่ได้ก็จะโยนให้คนอื่นทำต่อ แต่สำหรับเขานั้น เป็นคนที่ทำหน้าที่จนหยดสุดท้ายจริงๆ

ตัวอย่างหนึ่งที่เลื่องลือก็คือมีงานตามหาตุ๊กตาที่เด็กน้อยทำหาย แม้จะไม่มีร่องรอยอะไรเลย แต่เขาก็ขุดคุ้ยทุกพื้นที่ที่อยู่ในความทรงจำของเด็กน้อย สุดท้ายก็นำตุ๊กตาที่หาเจอไปซักจนสะอาดแล้วนำไปคืนให้ ซึ่งค่าตอบแทนจากงานนั้นคือไอศกรีมจากเด็กน้อย

ทั้งใจดีเก่ง ทั้งใจดี ฟังดูแล้วน่าจะเป็นคนที่สุดยอดมากๆ

"แต่เขามีข้อเสียอยู่อย่างหนึ่งก็คือไม่ชอบผู้ชาย ไม่ชอบแบบจริงจัง อันเล่าเรื่องของนายให้เขาฟังบ้างแล้ว เขาก็ดูเฉยๆ ไม่ได้ว่าอะไร"

"คงไม่เป็นไรหรอกมั้ง"

"เดี๋ยวฉันไปส่งถึงสำนักงาน ที่นั่นเขาใช้เป็นที่พักด้วย แต่ฉันจะไม่เข้าไปนะ พอดีว่ามีธุระอื่นที่ต้องไปทำตอนนะ"

แล้วการพบกันครั้งแรกก็เริ่มต้นจากตรงนั้น แต่เวลานี้ภาพผู้ชายแสนดีที่จินตนาการอยู่ในหัวข้างอิฐถูกทำลายลงในเวลาไม่ถึงสิบนาที

"คุณยอนฮีก็เล่ารายละเอียดงานให้ฟังแล้ว เมื่อเช้าผมกับออกซัดเจนไปแล้ว แต่ดูว่าคุณคงอยากเป็นผู้ช่วยแคว้นเดี๋ยวแล้วโดนไล่ออก"

"เออ ไม่ใช่ครับ ในเกณฑ์ของผม ผมคิดว่ามันเป็นคดีที่ค่อนข้างมากก็เลยเลือก เออ...ผมขอโทษครับ"

ซางอึไม่กล้าบอกว่าเมื่อเช้าไม่ได้ยินที่อาชินพูด เขาจึงเอ่ยขอโทษแล้วรอคอยคำตอบจากอาชินด้วยสีหน้าประหม่า

"เมื่อเช้าผมบอกแล้วไงให้ฉีกเอกสารของสายสืบดูของฮูทิ้งไปเลย"

พอเห็นซางอึทำหน้าง้อ อาชินก็ฉีกเอกสารฉบับนั้นอย่างไม่พอใจ เสี่ยงกระดาษถูกฉีกทำเอาใบหน้าของซางอึซีดเผือด

"เอาไปทิ้งซะ"

ตอนที่ยอนฮีเล่าให้ฟังก็ไม่ได้คิดว่าจะเป็นถึงขนาดนี้ แคบอกว่าจะไม่ชอบ

ผู้ชาย แต่ก็ไม่ได้บอกว่าจะมองผู้ชายด้วยสายตาขะแยงแบบนี้

"ผมขอโทษครับ แต่คุณรู้อาซินครับ..."

ชื่อของตัวเองที่ออกมาจากปากของชายอื่นทำให้อาซินเลิกคิ้วข้างหนึ่ง ก่อนจะกอดอกพร้อมกับถอนหายใจฟุ้งงักงั่ว

"ว่าไง"

"แต่ไม่ว่าจะยังไง คดีนี้ก็คดีด่วนไม่ใช่หรือครับ"

"คดีของไอ้ของของ...ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ไม่ด่วน"

"อย่าด่วนสรุปเองแบบนี้สิครับ!"

ชายอื่นตะโกนพลางหยิบเอกสารที่ถูกฉีกยื่นมาอีกครั้ง มันคือภาพสถานที่ที่เกิดเหตุกับภาพศพ พร้อมคำอธิบายที่เขียนเอาไว้ด้วยว่าเหยื่อรายที่สาม ต้นทางที่ส่งเอกสารนี้มาคือสถานีตำรวจท้องที่ ซึ่งชายอื่นไม่สามารถเฉลยต่อคดีแบบนี้ได้

"คุณคิดว่าสภาพของเหยื่อเป็นยังไง ฆาตกรโหดเหี้ยมมาก และเพราะคดีนี้เป็นคดีที่อยู่ในพื้นที่ละแวกนี้ ผมจึงคิดว่าเป็นหนึ่งในคดีที่เร่งด่วนจริงๆ คดีนี้เป็นคดีที่ตำรวจขอให้ช่วย ผมไม่ได้ให้คุณเลือกทำเพราะเงิน แต่ให้เลือกทำเพราะมันเป็นคดีฆาตกรรมที่เกิดขึ้นในท้องที่นั่นซึ่งมีเด็กๆ ที่คุณต้องเอาใจใส่อาศัยอยู่ต่างหากล่ะ!"

คำพูดนั้นทำให้อาซินขมวดคิ้ว เขาเป็นคนที่ยึดถือตามกฎหมายของตัวเองมาโดยตลอด แต่ที่ชายอื่นพูดมาก็ไม่ผิด ระหว่างนั้นเองเสียงแจ๊สเตือนข้อความทางมือถือของเขาก็ดังขึ้น

'รู้อาซิน คดีนี้เป็นฆาตกรรมต่อเนื่อง ช่วยที่เถอะนะ ส่วนเรื่องเงินจัดการให้เรียบร้อย หัวหน้าที่ก่อกบฏแล้วด้วย -ของของ-'

"..."

เฮ้อ อาซินถอนหายใจยาว หลังจากนั้นนั่งมองเอกสารที่ตัวเองฉีกทิ้งไปได้สักระยะ เขาก็นำใบสีมาติดเอกสารที่ถูกฉีกขาดให้กลับมาอยู่ในสภาพเดิม

ช่างอึ้งมองภาพนั้นแล้วยิ้มอย่างดีใจตามคำพูดของยอนฮี เขาคนนี้เกลียดผู้ชาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนที่ชื่อ 'อูซงฮู' ไม่นานว่าต้นเหตุที่ทำให้เขาเกลียดผู้ชาย อาจเป็นอูซงฮูคนนี้ได้

"คุณรยูอาชิน"

"จะเรียกชื่อเต็มยศไปถึงเมื่อไหร่' คุณเป็นผู้ช่วยผม เรียกผมว่า 'คุณนั๊กสึบ' สิ"

"เอ่อ ครับ คุณนั๊กสึบ"

"มีอะไรก็ว่ามา"

"ต่อไปนี่ถ้าเป็นคดีของสายสืบอูซงฮู ผมจะพยายามมองข้ามไป แต่คดีนี้ขอให้คุณช่วยอดทนหน่อยนะครับ"

อาชินจ้องช่างอู๋เหม็ง เขาเกลียดอูซงฮูมาก แต่ได้ยินชื่อก็รู้สึกขัดใจแล้ว

"ดี คราวหน้าถ้าเอาคดีของหมอนี้มาให้อีก ผมไล่ออกแน่"

"คอยดูได้เลยครับ"

อาชินเห็นว่าช่างอู๋เป็นคนที่ยอนฮีแนะนำมาจึงตั้งใจว่าจะทำดีด้วย แต่ตอนนี้ต้องมาทะเลาะกันเสียแล้ว อันที่จริงเขาก็ไม่ได้เกลียดผู้ชายมาก ถึงขนาดทำงานด้วยไม่ได้ แต่เขาสะดวงใจที่จะทำงานร่วมกับผู้หญิงมากกว่า

อาชินลุกขึ้นยืน พอยืนเทียบกันแล้ว ช่างอู๋สูงกว่าเขามาก น่าจะสูงประมาณหนึ่งร้อยเก้าสิบเซนติเมตรได้ ผมก็ยุ่งๆ ซึ่ไปตีมา น่าหงุดหงิดชะมัด อาชินถอนหายใจสั้นๆ บัดผมที่ปรกหน้าแล้วจัดเสื่อผ้าให้เรียบร้อย เขาสูงหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าเซนติเมตรตามมาตรฐานผู้ชายเกาหลี แต่พอยืนข้างๆ ช่างอู๋แล้ว เขาก็ดูเหมือนเด็กประถมในทันที ปมด้อยที่ไม่ได้รู้สึกมานานจึงชัดเจนขึ้นมาอีกครั้ง

ขณะที่กำลังหงุดหงิดอยู่ในใจ สายตาของอาชินก็ประสานกับสายตาของช่างอู๋ที่กำลังมองมา

"ช่างอู๋ เราจะไปหาสายสืบอูซงฮูกัน คุณเป็นคนขับนะ"

"ครับ คุณนั๊กสึบ"

ช่างอู๋ถือเอกสารออกจากสำนักงานไปก่อน และแน่นอนว่าไม่ลืมคำว่า

บุญแจรงมาด้วย

แม้จะต้องทำงานจริงตั้งแต่วันแรก ไม่มีช่วงเวลาให้ศึกษาหรือฝึกงานอะไรเลย แต่ชาวอีก็มุ่งมั่นและตั้งใจมาก ตามที่ยอนฮีบอกไว้ว่างานนี้เป็นงานของผู้ช่วยนักสืบที่ต้องคอยจดบันทึกและอัดเสียงสิ่งที่ฝ่ายตรงข้ามพูด ก็ไม่น่าจะยากสักเท่าไร

ชาวอีเช็กเครื่องบันทึกเสียงที่ยอนฮีบให้ไว้อีกครั้งก่อนจะหย่อนลงในกระเป๋าสีเสื้อโค้ต ยอนฮีบอกว่าอาชินเป็นคนเจ้าระเบียบมาก แต่ถ้าปรับตัวได้ก็ไม่มีปัญหา และถึงแม้ว่าจะเป็นคนดื้อดั่งแต่ก็มีเหตุผล

ขณะที่กำลังย่นคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อยอยู่นั้น อาชินก็เดินมาที่ลานจอดรถ คืบหน้าทั้งฝนตกและฟ้าร้อง แต่อาชินกลับใส่เพียงแค่เสื้อคลุมบางๆ เพียงตัวเดียว

"ต่อไปไปพบคนที่เกลียดมากขนาดไหน ยังไงก็ควรแต่งตัวให้เหมาะสม คุณใส่แค่นั้นไม่หนาวแย่หรือครับ"

"ไม่ต้องมายุ่ง"

"แต่คุณควรแต่งตัวให้เหมาะกับอากาศที่กำลังเปลี่ยนแปลงนะครับ"

แล้วชาวอีก็คลายผ้าพันคอของตัวเองไปพันให้ อาชินจึงขบกรามพร้อมกับทำหน้าสะอิดสะเอียนเต็มที่

พอกดรีโมทปลดล็อก รถแกรนด์แอตเวนเจอร์สีเงินก็มีไฟกะพริบขึ้นก่อนประตูจะถูกเปิดออก อาชินขึ้นนั่งฝั่งข้างคนขับ คาดเข็มขัดนิรภัย แล้วเริ่มอ่านเอกสารสรุปคดีที่ชาวอีส่งให้

ส่วนชาวอีก็ขึ้นนั่งประจำที่คนขับ ปรับที่นั่งและกระจกมองหลังเพื่อให้ได้ระดับสายตาที่เหมาะสมกับตัวเอง จากนั้นก็กดเนวิเกเตอร์ อาชินคงไปที่สถานีตำรวจแห่งนี้บ่อยๆ จนบันทึกที่อยู่เอาไว้ว่า 'ไอ้เวร' ลงในรายการโปรด พอชาวอีลองกดดูก็พบว่าอยู่ห่างจากที่นี่สิบห้ากิโลเมตร จากนั้นเขาก็ปลดเบรกมือเตรียมออกรถ

"ก็ไม่ใช่หรอ"

"ก็ไม่เท่าไรครับ"

"ไร้สาระ"

อาชินเก็บเอกสารสรุปคดีใส่ลิ้นชักหน้ารถ เวลาอยู่บนรถเขามักจะหลับตาฟังหมอนรองคอที่ติดเอาไว้ตรงพนักพิง ซางอีเหลือบมองแล้วจึงเปิดฮีดเตอริ้ให้ความอบอุ่น

คืนนี้ฝนตกหนักกว่าที่คิด ที่บ้านน้ำฝนจึงทำงานไม่หยุด

"ปกติคุณนักร้องเลิกงานก็โมงครึ่ง"

ท่าทางที่นั่งกอดอกหลับตาของอาชินนั้นดูก็รู้ว่าไม่ได้หลับจริงๆ ซางอีจึงพยายามชวนคุย

"หกลม แต่ถ้ามีงานค้างก็ยืดเวลาออกไป"

"ผมก็คงจะต้องทำแบบนั้นสินะครับ"

"ถ้าไม่อย่างนั้นก็ออกไป"

"ไม่ใช่ครับ ถ้าคุณนักร้องทำงานล่วงเวลา ผมก็จะทำด้วย"

"ไม่จำเป็น เวรเอ๊ย"

แล้วบทสนทนาจึงเป็นอันยุติ ซางอีไม่ชินกับการถูกเกลียดแบบนี้เลย เขาชักเริ่มสงสัยว่าทำไมอาชินถึงทำท่าจ้งเกลียดจ้งจ้งเขามากขนาดนี้ แต่ถ้าจะพูดให้ถูกก็คืออาชินเกลียดสิ่งมีชีวิตที่เรียกว่า 'ผู้ชาย' และคนที่เกลียดจริงๆ ตอนนี้น่าจะเป็นผู้ชายที่ชื่ออูซงฮู ซางอีชักสงสัยขึ้นมาตงิดๆ ว่าคนคนนั้นเป็นผู้ชายแบบไหนกันนะ ถึงได้ถูกเกลียดมากขนาดนี้

"คุณนักร้อง"

"เรียกทำไมนักร้อง"

"ผมอยากรู้ว่าผู้ช่วยผู้ชายคนก่อนหน้ายอนฮี ทำงานอยู่นานแค่ไหน เหมอครับ"

"หนึ่งวัน"

"..."

"..."

"แล้ว...ผู้ช่วยผู้ชายที่อยู่ยาวนานที่สุดล่ะครับ"

"ห้าวัน"

"..."

โห ดูทำร้ายอาชินจะเป็นคนเรื่องเยอะกว่าที่คิด แต่เยอะขนาดนี้ไม่ต้องไปบำบัดที่โรงพยาบาลประสาทเลยหรือนะ

ระหว่างติดไฟแดง ชางอิกก็เหลือบไปมองอาชินอีกครั้ง แล้วก็พบว่าอีกฝ่ายยังคงหลับตาอยู่เหมือนเดิม

"คุณนักร้องก็รู้จากยอนฮีล่วงหน้าอยู่แล้วไม่ใช่หรือครับว่าผู้ช่วยคนใหม่คือผู้ชาย"

"แล้วไง"

"ถ้าไม่พอใจ ก็ควรจะปฏิเสธแต่แรกสิครับ"

"พอใจ"

"ครับ?"

"บอกว่าพอใจงั้นละ"

โกหกหรือเปล่าเนี่ย หรือเพราะเขาเป็นเพื่อนของยอนฮีก็เลยเกรงใจ ชางอิกรู้สึกใจชื้นขึ้นมาหน่อย

"เพราะผมเป็นเพื่อนยอนฮีหรือครับ"

"จะให้โอกาสแค่ครั้งนี้ครั้งเดียว"

ชางอิกคิดว่าตัวเองควรจะดีใจที่อาชินให้โอกาสเขามากกว่าผู้ช่วยผู้ชายคนอื่น ๆ

"...ได้ยินจากยอนฮีว่าคุณเกลียดผู้ชาย"

"รู้แล้วก็ดี"

อาชินขยับตัวเล็กน้อยก่อนจะลืมตาขึ้นมาสักครู่ แล้วหลับตาลงอีกครั้ง

"ไฟเขียวแล้ว"

"เอ่อ ครับ"

พอรถออกตัวอีกครั้ง อาชินก็เคาะนิ้วราวกับกำลังคิดอะไรบางอย่าง จากนั้นก็ลืมตาแล้วมองออกไปที่นอกหน้าต่าง ตอนแรกเขาอยากจะไล่ชางอิกออกไปทันที แต่เห็นว่าเป็นคนที่ยอนฮีแนะนำมา จึงอยากลองให้โอกาสสักครั้ง

"แค่รักษาระยะห่าง ไม่ต้องมาโดนตัว อย่างผ้าพันคอที่หลังแค่ส่งให้เฉยๆ ก็พอ"

พอซางอีพยักหน้า อาชินก็กระแอมเบาๆ รวากับเป็นการส่งสัญญาณว่ารับรู้แล้ว ระหว่างนั้นเนวิเกเตอร์ก็แจ้งว่าเหลืออีกครั้งทางจะถึงที่หมาย ซางอีจึงกระชับพวงมาลัยให้แน่นขึ้นแล้วกลับไปจอดจ่ออยู่กับการขับรถ

ครั้นใกล้ถึงที่หมายอาชินก็ลืมตาขึ้นช้าๆ ซางอีคิดว่าเจ้าตัวคงจะมาบ่อยมากจนกระยะได้ว่าใกล้จะถึงแล้ว จนถึงขณะนี้เขาก็กังสงสัยว่าทำไมอาชินถึงได้เกลียดผู้ชายมากขนาดนี้ ซางอีได้แต่คิดวนไปวนมาพลงหาที่จอดรถ

"เฮ้อ ในที่สุดก็ต้องมาจนได้"

"ผมขอโทษนะครับ"

"รู้แล้วก็อย่าทำให้ต้องมาที่นี่อีก เพราะที่นี่มีไอ้ตัวดันเหตุที่ทำให้ผมเป็นโรคเกลียดผู้ชาย"

"ครับ"

ได้ยินจากยอนฮึว่าอาชินอายุยี่สิบห้า แต่การพูดจาของอาชินกลับดูเข้ม ซางอีที่อายุมากกว่าถึงสองปี เจ้านายน้อยผู้ร้ายกาจ ทำทางงานนี้จะไม่ง่ายเลย ลานจอดรถอยู่ไม่ไกลจากตัวอาคาร แต่เพราะฝนที่ตกหนักมากจึงควรต้องใช้ร่ม ในขณะที่ซางอีหันไปหาร่มที่เบาะหลัง อาชินก็เปิดประตูรถอย่างรวดเร็ว

"บนรถไม่มีร่มหรือครับ"

"ไม่มี"

อาชินลงจากรถแล้วเดินฝ่าสายฝนไป ซางอีจึงรีบลงจากรถแล้ววิ่งตาม

"รีบวิ่งสิครับ"

ฝนตกหนักแบบนี้ยังมัวเดินเอ้อระเหยอยู่ได้ ซางอีหันหลังอาชินให้วิ่ง อาชินจึงหันขวับมามองด้วยความหงุดหงิดทันที ซางอีถึงนึกขึ้นได้ว่าเพิ่งได้รับ

คำเตือนมาหยกๆ ว่าห้ามโดนตัวอีกฝ่าย

ทันทีที่เปิดประตูสถานีตำรวจเข้าไป ความอบอุ่นจากด้านในก็กระทบร่างกายของอาชิน ตำรวจหลายนายกำลังรอคอยการมาของเขา ซึ่งหนึ่งในนั้นคืออูของฮู พอเห็นอาชิน เขาก็ลุกขึ้นพรวดแล้วกางแขนออก

"เชิญครับ คุณนักสืบรยูอาชิน และ...คุณผู้ช่วย!"

แน่นอนว่าอาชินไม่มีทางให้ตัวเองถูกกอด เขาเดินเลียงของฮูไปหาตำรวจหญิงเพื่อฟังสรุปรายงานคดี

"สวัสดีครับ ช่วยอธิบายคดีให้ผมฟังหน่อยนะครับ"

นี่ละ รยูอาชินในภาคคนดีที่ยอนฮีพูดถึง คิดแล้วข้างอีกหันไปยิ้มให้ของฮู ความสูงของคนคนนั้นพอๆ กับข้างอี่ แต่ของฮูผอมกว่า หน้าตาก็ดี รูปร่างก็สมส่วน ถ้าไม่ได้เป็นตำรวจก็ไปเป็นนายแบบได้สบายๆ

"แหม อาชิน จ้างบอดีการ์ดมาซะด้วย"

นั่นคือประโยคแรกที่ของฮูมองข้างอี่แล้วพูดออกมา ข้างอี่จึงยิ้มเงินๆ ก่อนเดินไปยังเก้าอี้ที่ถูกเตรียมเอาไว้ให้ เขารอให้อาชินนั่งก่อนแล้วจึงนั่งลงข้างๆ

แม้ระยะทางระหว่างลานจอดรถกับอาคารของสถานีตำรวจจะใกล้กัน ใช้เวลาเดินแค่แป๊บเดียวก็ถึง แต่เพราะฝนที่ตกหนักมาก สภาพของอาชินจึงเปียกม้อล่อมม้อแล็ก ร่วงเล็กน้อย นั่นกำลังสั่นเทารวกับลูกหมาหลงทาง แต่ข้างอี่ก็ไม่กล้าพูดอะไรออกไป ได้แต่มองอย่างเป็นห่วงอยู่เงียบๆ

เมื่อตำรวจหญิงนำกาแฟมาเสิร์ฟ อาชินก็ยิ้มให้อย่างอ่อนโยน ภาคทเวดาของอาชินตามที่ยอนฮีบอกเป็นแบบนั้นเอง ในเสี้ยววินาทีนั้นข้างอี่แอบรู้สึกเสียใจที่ตัวเองเกิดมาเป็นผู้ชาย

ทันทีที่สายสืบของฮูลุกขึ้นอธิบายรายละเอียดของคดี ข้างอี่ก็รีบเปิดเครื่องอัดเสียง

"คดีฆาตกรรมนี้เกิดขึ้นที่เขตคังฮยวง ฆาตกรฆ่าเหยื่อแล้วจงใจทิ้งศพเอาไว้ให้เห็น ศพถูกแทงตามร่างกายหลายแผล สาเหตุการเสียชีวิตคือ

เสียเลือดมาก ประวัติส่วนตัวของเหยื่อใส่ไว้ในเอกสารแล้ว นำไปอ่านที่สถานที่พบศพได้...ก่อนหน้านี้มีเหตุการณ์ฆาตกรรมที่คล้ายคลึงกันอยู่สองคดี โดยสิ่งที่คล้ายคือรูปแบบการฆ่าและตำแหน่งที่แทง ต่างกันแค่สถานที่พบศพ"

ของฐุฑนคล่องมากราวกับเตรียมพร้อมที่จะรายงานให้อาชินฟังมานานแล้ว โลกของตำรวจคือการไล่ล่าคนร้าย แต่ตอนนี้ตำรวจกำลังขอความช่วยเหลือคนอื่นให้ช่วยตามหาตัวคนร้าย มันเป็นการกระทำที่เสียศักดิ์ศรีไม่มากนักหรอก แต่เพื่อจับตัวคนร้ายมาลงโทษให้ได้ ไม่ว่าวิธีไหนก็ต้องทำ

"ดูเหมือนคนร้ายจะไม่ได้ฆ่าส่งเดช แต่วางแผนในเรื่องของเวลา วิธีการ และสถานที่เอาไว้ แคมเหยื่อที่ถูกฆ่าก็มีความสัมพันธ์กันด้วย นั่นคือทุกคนเคยเรียนโรงเรียนมัธยมปลายที่เดียวกัน...นายช่วยยืนยันเรื่องนี้หน่อยนะ อาชิน"

พอเห็นอาชินทำหน้างง ของฐุฑนก็พูดให้ชัดเจนขึ้น

"พวกเขาเคยเรียนโรงเรียนมัธยมปลายเดียวกับพวกเรา มันเป็นการจ้องจ้องๆ พวกเขาอาจเคยพัวพันในเหตุการณ์บางอย่างที่เกิดขึ้นที่โรงเรียนก็ได้"

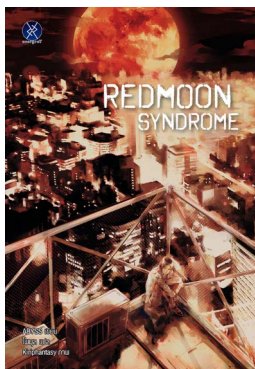
อาชินทำหน้าที่เครียดทันที จากนั้นก็รีบเก็บเอกสารและรูปถ่ายของเหยื่อเข้าซองราวกับไม่อยากฟังอีกต่อไปแล้ว ซางอีจึงรีบปิดเครื่องอัดเสียง

"ที่เหลือผมจะเข้าไปดูในสถานที่พบศพครับ และตอนส่งตำรวจมาช่วยผมช่วยส่งสืบตำรวจเอกยูนิยอนมานะครับ ไม่เอาอูของฐุ"

"ได้ครับ"

หัวหน้าทีมสืบสวนรับปาก

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160623952.html>